

1. שער העליה. יש שני זברים אוניינים המסמלים את מחנה "שער העליה" ארונים, המלווים במריבות וסקנוליות; פחי אשפה גדולים העשויים חביות זפת צבוי מקום מפגש למיליונים זבובים קטנים הששקקים דוקה ליד הפחים. שני הקטנים יודעים, כי בקרוב יהיו מספרים 5209 ו-5208 במחנה הקלט של עליית הנוער. יש אשה במחנה הידועה בשם אמא, וכמו עשרות אחרים אינם יודעים אם אחו אינם יודעים מה ילד יום — כשהם יכולים, הם בורחים מאמא ומחצריף, העומד ופניהם מועדות, כדרכם, אל פחי האשפה. פה ושם הם יכולים למצוא סרט צבעוני או

5. צער ראשון. 5208 נאמחת: שוב אורזים. השק כבר בלוי, ובין כה אין הרבה מה לארוז. אבל כפי ש-5209 אומרת, ילד אחד בשם 4773 סיפר לבן דודו, שקבל ציוד מלא וחדש, ולקחו ממנו את כל בגדיו הישנים. מילא, המצב היה פעם עוד יותר גרוע; מספרים כי פעם הגיעו ילדי עליית הנוער מגרמניה בחוסר כל חפצים אישיים.

אחת הטרגדיות בחיי אשה, בלי הבל גיל ומעמד — גזיות השערות. זהו אחד העקרונות החשובים ביותר במחנה הקלט המרכזי שעל הכרמל. "מבצע גזיות" הוא הראשון בתהליך בית החרישת. הילדים בודקים ע"י הספר, הידוע בשם פיגרו, תיכף אחרי ההרשמה; לרובם יש ראש מלוכלך, כינים, וביצי כינים עירקיות, רומניות, מרוקאיות. והמצב תמיד העלה בכי והתנגדות.

בית ה

10. הוא כבר ותיק. לא יאמן כי יסופר! אם הוא עיראקי ומספרו 4718, איך הוא יכול לשקול אותי? הרי שטני באים מאותה סמטה, ושיספר זאת לסבתא, שם לא ידע לקרוא מספרים. הכל אפשר כאן, גם יש לו כלב עוזר.

9. עוד נפיעה אחת בלבד: אשרי המאמין... כבר שמעתי את כל זה פעמים רבות. העיקר שכולם שמחים ומסביב למכונות לא עומדים שוטרים עיראקים עם רובים ומשקלים. נדמה להם שהנדולים מקנאים בהם. עוזרים אילו לעלות, אחד מלפנים ואחת מאחורנית. האוטו עולה לכרמל. מרחוק הם רואים את האוהלים האפורים של אותה עיר אפורה ששמה שער העליה... מטביב וילות פאר ובתי מלון גדולים, מטפלות עם תינוקות לבושי הדר המשקיים בסדרות. לפני שהספיקו לרדת, נגמר עליהם עוד שער אחד, הם נמצאים בבית החרושת ומחכים לעוד תהליך אחד.

11. סוף יום ראש בשמים. חלום או אמ מטפחות ראש אדום יש חדר אוכל גדול במין סנין ומזלג, כדי אותם בחוק, מעבר